

[Rigmor Christensen.]

sation i særlige tilfælde. Jeg tænker på et tilfælde fra Sverige, hvor to halvsøskende først mødtes som voksne, forelskede sig i hinanden og ønskede at leve sammen. Jeg nærer ingen betænkelighed ved en sådan lempelse af loven, idet det kun vil komme til at dreje sig om ganske enkelte tilfælde, hvor omstændighederne taler herfor, og sagen fra Sverige viser, at en dispensationsadgang vil være rimelig.

For så vidt angår ægteskabets ophør ved separation eller skilsmisse, er det et vigtigt spørgsmål, hvorvidt det er rigtigt at fastholde de i forskellige paragraffer opretholdt bestemmelser om skyld. Umiddelbart synes det indlysende, at der må anføres en grund, når man ønsker at komme ud af et ægteskab, men lovforslaget er efter min opfattelse alt for ensidigt på dette område, idet de deri anførte grunde forudsætter, at der føres bevis for skyld hos den anden part. Når hertil kommer, at disse skyldgrunde er af særlig grov karakter, bevirker det alt for ofte, at kløften mellem ægtefællerne uddybes; og at muligheden for eventuelt at genoptage samlivet eller blot at skilles som gode venner formindskes. At ægtefællerne således kommer til at stå med krydsede klinger, er ikke ønskværdigt og ofte skadeligt for børnene, som derved tvinges til at tage parti. Efter det anførte kunne det måske overvejes, om det ikke rent menneskeligt ville være bedre såvel for børnene som for ægtefællerne, om man enten mildnede disse skyldgrunde eller simpelt hen sammenfattede dem under „dyb og varig uoverensstemmelse“. Såfremt man samtidig nøjedes med at give separation, hvis længde nu foreslås nedsat til et år, ville der være større mulighed for, at ægtefællerne kunne finde sammen. Jeg tænker her naturligvis først og fremmest på børnene, men også de økonomiske konsekvenser ved en adskillelse kunne få tid til at bundfælde sig.

Efter den nugældende lov indkaldes ægtefællerne, når ægteskabet ønskes opløst, til kirkelig eller borgerlig mægling. Uden

at jeg skal komme nærmere ind på denne mægling, ville jeg foretrække, at denne blev overført til et organ, hvor man i højere grad havde tid til at tale med parterne og gennemgå såvel de juridiske som de sociale problemer for familien. I øvrigt finder jeg, at mange unge står alt for dårligt rustet ved indgåelse af ægteskab. Der burde derfor i skolerne i de højere klasser gives en langt dyberegående undervisning i familie-kundskab, end tilfældet er i dag.

For så vidt angår tillæggelse af forældre-myndighed og samkvemsret, bør alene barnets tarv være afgørende, og jeg vil derfor tilslutte mig fru Lis Møllers forslag om, at bestemmelsen om, at forældremyndigheden over børn under to år fortrinsvis gives til moderen, udgår af loven. Jeg finder det også rigtigt, at der nu åbnes mulighed for samkvemsret med barnet eller børnene for den ugifte fader; men det må naturligvis forudsætte, at han har haft tilknytning til barnet, og at samlivet har bestået en vis tid. I øvrigt er samkvemsretten for mange et ømtåligt problem. Bitterheden mellem ægtefællerne forårsager ofte, at den ægtefælle, der har forældremyndigheden, modarbejder samkvemsrettens gennemførelse. Det siger sig selv, at dette ikke er til gavn for barnet. For at modvirke dette ville det måske være rigtigt, om forældremyndigheden kunne flyttes i større omfang, end praksis i dag tillader det.

Med disse bemærkninger skal jeg på mit partis vegne anbefale samtlige lovforslag til udvalgsarbejde.

Poul Dam: Flere af de tidligere ordførere har allerede henvist til, at det var tanken, da denne lovgivning var til første behandling i foråret, at man i løbet af sommeren skulle kunne have en offentlig debat om disse mange spørgsmål. De fleste af os har ikke lagt mærke til, at denne debat har fundet sted; den har i hvert fald, indtil folketinget blev samlet igen, været af meget begrænset omfang. Jeg ved, at fru Merete Bjørn Hanssen har oplevet noget mere af den,